

Libres

La noia del tren Paula Hawkins

EL LLIBRE DE LA SETMANA

★★★★

Trad. Imma Falcó. La Campana. 464 pàg. 19,50 €.

Si la cosa va de *best-sellers*, els crítics ens freguem les mans i aletegem els braços. Poca broma: de *La noia del tren* se n'han fet 44 traduccions i se n'han venut tres milions d'exemplars en sis mesos. Aquest *thriller* psicològic de la periodista Paula Hawkins (Zimbàbue, 1973) ha estat definit com un "Hitchcock per a una nova generació". Narra la rutina guillada de Rachel Watson, una jove alcohòlica i estèril, divorciada en crisi existencial, que agafa el tren cada dia per anar i tornar de la seva imaginària feina a Londres: en realitat la van acomiadar. Té lapsus de memòria, fantasieja amb la vida d'una parella que veu per la finestra quan el tren s'atura al semàfor i assetja l'exmarit.

Estructurada en capítols que alternen el punt de vista narratiu, sempre en primera persona (Rachel, Megan o Anna)

i amb data de dietari, saltem per la història, la reconstruïm i lliguem caps a través de dues dates clau. Triple narrador és triple mirada. Els personatges femenins agombolen trastorns mentals com qui col·lecciona segells: la Rachel té una imaginació hiperactiva, és obsessiva compulsiva i depressiva, perd sovint el control i té llacunes mentals. La Megan té insomni crònic i atacs de pànic, cau en l'opressió i la buidor, necessita la fugida permanent i el poder sobre els altres. L'Anna és inquieta, supura paranoia i viu empanada en un conte de fades.

Sí que és cert que *La noia del tren* recorda massa el fenomen *Perduda*, de Gillian Flynn –retrat d'un desequilibri, una solitud i un aïllament–, que abusa del nombre tretze i que no activa prou el suspens perquè el lector no descobreixi l'assassí abans d'hora. Però el sotragueig antiquat de cafetera que fa el tren, omnipresent, lliga els tres mons i, de sobte, oh miracle, els retorça en una trama de novel·la negra on l'estol de figurants s'acoblen en un embull ciclopi. La ciència de les pors, l'estira-i-arronsa entre el desig i l'autocontrol, el pes de la culpa, els límits del periodisme i la imperfecció de l'amor en el món neuròtic i tecnològic d'avui fan de *La noia del tren* un dels pocs *best-sellers* que fan treure el barret al crític més despietat.

–Anna Carreras

NOTA AL PEU Té punts de coincidència amb 'Perduda'.

EN DUES FRASES

TOC DE GRÀCIA

La novel·la de Paula Hawkins penetra en els confins de la bogeria, els clarobscurts de les relacions de parella i l'abisme que separa els verbs 'beure' i 'veure'.

TRENCACLOSQUES

Un llibre trepidant, d'embolica que fa fort sense treva, com un cub de Rubik impossible. Us recomano que el llegiu amb una sessió techno de Richie Hawtin de fons.

3 raons per llegir... El cerdo

Per Ricard Ruiz Garzón

► EL COSÍ: POC ESTIMAT

Porc, bacó, garrí, marrà, verro... Si donem tants noms a un animal és que el creiem important. La seva mala fama, però, impedia que ningú en fes un bon estudi cultural. Amb el subtítol *Historia de un primo malquerido*, l'historiador Pastoreau ho acaba de corregir, seguint en la seva evolució la dels humans. Del bosc a la ciutat, del clima a la dieta i de la neteja a les religions, aquest és un llibre 'pota negra'.

► LA CREENÇA FAMILIAR

Sempre associat a la brutícia i la golafreria, el porc ha estat impur per a jueus, cristians i musulmans. Pastoreau indaga en les coincidències genètiques, en el gust de la seva carn –com la nostra, segons els caníbals–, en l'art, la ciència i la fe... Malgrat Miss Piggy, Babe i

Porky, el cert és que la lluita entre menjar-lo i prohibir-lo té moltes claus, i el fragment d'El Bosco que il·lustra la coberta d'aquest llibre en palesa les principals.

► LA TRADUCCIÓ: TARONJA

Editat pel petit segell Confluencias, *El cerdo* ha trigat sis anys a arribar-nos. El mestre Pastoreau, però, es mereix l'esforç, sobretot després de triomfar amb els seus estudis dels colors, els plantígrads i la iconografia bíblica i medieval. Expert en simbolisme occidental, demostra amb aquesta breu troballa que les fonts menys oficials ofereixen claus revolucionàries. No debades, hi inclou fins i tot... un porc regicida i un d'imperial.

Michel Pastoreau
Confluencias. 118 pàg. 16 €.

101 llibres de BCN

Per David Castillo

23

'La Rambla paralela', Fernando Vallejo

L'escriptor i biòleg colombià Fernando Vallejo es va rendir als encants canalles de la ciutat dins una obra en què bateguen les realitats paral·leles, entre Medellín i Barcelona –sense oblidar Mèxic–, entre passat i present, entre realitat i il·lusió. El resultat, però, és magnífic, tant per la cosa barroca i descontrolada com per les descripcions del centre a través del comportament dels

personatges, des de la pensió del carrer Ferran al cafè de l'Òpera o la manera de parlar dels colombians de Barcelona, "tots amb la zeta com els espanyols".

L'ordenat desordre de la redacció en permet mimetitzar el caos d'imatges i vivències de la Rambla al Paral·lel. Barcelonata convençut, ens pot explicar des dels naufrags nocturns de la Rambla fins a la sortida del sol al barri Gòtic. Publicada al 2002, és un dels retrats de la ciutat més agosarats i, alhora, tendres i tòpics abans de la gran ofensiva del turisme. Com diu un dels personatges: "La felicitat aliena no em deixa dormir".